

SZABÓ ÁDÁM

Bosszúvágó

(regényrészlet)

A 18 éves Alex Withacker születésétől fogva él New Jersey-ben édesapjával, a negyvenöt éves Simon Withackerrel, valamint édesanyjával, a negyvenkét éves Elizabethtel szerény, kertvárosi otthonukban. Mindig is a példamutatók közé tartozott, mind viselkedésében, mind tanulmányaiban. A kamaszkort viszonylag könnyen átvészelte a család, ám az egyébként is zárkózott fiú mostanában egyre inkább elhidegült édesapjától. Alexnek már egy jó ideje az a leküzdhetetlen érzése támadt, hogy apja semmilyen érdeklődést nem mutat iránta. Az utóbbi időkben a munka igen csak beleavatkozott az ügyvédként dolgozó családapa magánéletébe. Így Alex számára megszűnni látszott az igazi apa-fia kapcsolat.

Miután nagy nehezen kikászálódott az ágyból, nyújtózkodott egy-kettőt, átöltözött, az étkező felé vette az irányt.

Simon és Elizabeth a konyhában tartózkodtak. A férfi épp a reggeli újságot olvasta kávéja szürcsölgetésével egybevetve. Kedvenc kékkockás ingjét, és sötétkék farmerét viselte. Rövid, barna haja és szeme volt. Elizabeth kényelmes otthoni öltözetet viselt, ami egy vékony, fekete pulóverból, illetve egy sötétzöld tréningnadrágból állt. Hosszú, egyenes, sötétbarna haja szabadon hullott vállára, kerek arcán mosoly jelent meg, mikor meglátta Alexet a konyha ajtajában állva.

– Jó reggelt! – Közben egy kanál cukorral édesítette meg a teáját. A férjével ellentétben rég leszokott a kávéról.

– Szervusz, fiam! – köszöntötte Simon is, anélkül, hogy akár egy pillanatra is kiszakadt volna a legfrissebb hírek közül.

Kissé álmos hangján visszaköszönt nekik, mialatt gyorsan végiggondolta, hogy mindent elpakolt e, ami az iskolába kell. Miután elrakott mindent, az előszobába indult, hogy felöltözzön. Magas fiú volt, frissen szerzett farmerjét, és egy hozzá nagyon illő világosabb kék kapucnis pulóvert vett magára. A hó szakadása végett felhúzta majdnem kopasz fejére csíkos sapkáját, nyakába sötétzöld sálát tett. Mindezek után útnak indult.

Alex jelenleg épp utolsó évét végzi a Kearny Gimnáziumban. Mindenképpen tovább szeretne tanulni, viszont arról, hogy merre, milyen irányba, egyelőre sejtelve sincs. Az iskola bejáratnál már ott állt barátnője, a tizenhét éves Nichole Langwide, akivel nem olyan régóta van együtt. Nichole közepmagas, feltűnően csinos fiatal lány, hosszú, feketés hajjal. Sötét kabátot, és egy hozzá illő csizmát viselt.

Ez a nap is olyan volt, mint a többi. Hosszú, unalmas, a tanárok részéről kisebb kiakadásokkal megspékelve.

Nichole és Alex megbeszélték, hogy suli után elmennek sétálni a közeli parkba. Alex, Nichole fejmosásának hála, megígérte, hogy mindenképp beszélni fog szülei-vel az állítólagos problémájáról. Fel sem tűnt nekik, és már le is szállt az este. A világítást már nem is a tompa utcai lámpák fénye, hanem a mindent beborító hó világossága látta el. Elérkezettnek látták az időt, hogy elinduljanak hazafelé.

Az utca estére teljesen kihalt. Alex – aki amúgy gyalog járt haza – mégsem akarta barátjánőjét egyedül hagyni, megvárta vele a járatot.

Nem kellett sokat ácsorogniuk, a busz kivételesen hamar érkezett. Mihelyst Nichole elköszönt, és felszállt a buszra, leült egy ablakmelletti székbe, onnan dobott puszit barátjának.

Alex még megvárta, míg a busz teljesen eltűnik a látóteréből, és csak utána indult útnak.

A feltámadt szél, a komor sötétség, és nem utolsó sorban az utca kihaltsága keltette azt a baljóslatú érzést Alexben, ami miatt egy fokkal gyorsabbra vette a tempót. Nem számított ijedős típusnak, ám most mégis, olyan kellemetlen érzés kerítette hatalmába, amihez hasonlót még nemigen érzett: mintha valaki követné őt. Már csak pár lépés választotta el a házától, épp nyitotta ki a kaput, mire hirtelen egy fekete autó fordult be a sarkon, és egyenesen Alex felé vette az irányt. El nem tudta képzelni, ki lehet ez. Teljesen úrra lett rajta a pánik, majd gyorsan előhalászta a kapukulcsot, hogy minél előbb a lakásban lehessen. Mikor nyitotta volna ki a kaput, valaki megszólította.

– Szia Alex! – A hang, amit hallott, felettébb ismerős volt, de nem akarta elhinni. Gyorsan hátranézett, és legnagyobb meglepetésére édesapját, Simont látta a kocsi-jából kiszállni.

– Sz-szia, a-apa! – Akadozva sikerült visszaköszönnie.

Pár szót váltottak kint, majd Simon mondta, hogy nyugodtan menjen be, ne fagyoskodjon, ő is mindjárt megy, csak előtte kiveszi holmiját a csomagtartóból. Mikor Alex belépett a lakásba, azon nyomban megcsapta orrát a nemrég sült rántott hús, és hasábburgonya illata. Elizabeth, mint mindig, most is kész vacsorával várta haza családját.

Már minden készen állt, csupán a házigazda nem volt sehol. Alex kiszaladt, hogy megnézzze, apja mit vacakol ennyi ideig. Ám a látvány hatására, ami a szeme elé tárult, a szíve kihagyott pár ütemet. A lába mintha a földbe gyökerezett volna, hirtelen mozdulni sem tudott.

– Jézus Máriám! Ez, ez nem lehet igaz! APA! – Apja élettelen teste ott hevert a kapualjban, a ház előtti utcai lámpa fényében lehetett látni, amint a hó elszíneződött a nyakából szivárgó vértől. Egyszerre csak összerogyott, és ott térdelt Simon hullája fölött.

Fia rémült kiáltására anyja is azonnal kirohant a ház el. A látottak teljesen elborzasztották a gyenge idegzetű asszonyt.

– Nem, nem, nem, ez nem lehet! NEM! SIMON! – Hirtelen olyan roham tört rá, ami még soha életében, majd egész testét reszkető zokogásba kezdett.

– Anya, elvágta a torkát! Valaki szánt szándékkal megölte az apámat! – nézett könnyel áztatott szemével Elizabethre, de mintha meg sem hallotta volna, egyre csak sírt, és sírt, arcát immár halott férje mellkasára helyezve.

Mint egy kártyavár, úgy omlott össze az eddigi életük, és tudták, hogy akármi is történik ezután már soha többé nem lesz olyan, mint pár órával ezelőtt.

Másnap megtörtént a rendőrségi kihallgatás. A nyomozó az ilyenkor szokásos kérdéseket tette fel, amelyekre Alex és édesanyja készségesen válaszoltak. Természetesen, amikor a házasságukban előforduló problémákról kellett beszélnie, az aszszony kissé kellemetlenül érezte magát, de aztán gond nélkül felelt mindenre. Elmondta, hogy korábban akadtak gondjaik, és, hogy sokat veszekedtek, mivel a nő meg volt róla győződve, hogy a férje megcsalja. Utóbb persze kiderült, hogy a feltevés hamis, és Simonnak nincs semmilyen titkos viszonya. Ugyanakkor Simon egy ideje elég későn ért haza a munkából, ami felveti a kérdést: Mégsem volt annyira alaptalan a korábbi gyanú? Lehet, hogy Simon valójában viszonyt folytatott valakivel? És ha igen, ennek bármi köze lenne a gyilkossághoz? Ebbe belegondolva mindkettőjüknek beleborsódzott a háta.

– Hamarosan mindenre fény derül – mondta a nyomozó, lezárva ezzel a kihallgatást. – Mindenesetre köszönöm, hogy befáradtak, és a türelmüket is. Amint megtudunk bármit, azonnal értesítjük önöket, de addig is, vigyázzanak magukra!

Útban hazafelé Nichole üzent Alexnek, hogy miért nem ment ma iskolába. Jobbnak látta, ha személyesen számol be neki a tragédiáról, ezért félúton elvált anyjától, és a sulis felé vette az irányt.

Nichole-t teljesen megrázta Simon halálhíre. Jól ismerte az ügyvédként dolgozó férfit, és fel nem tudta fogni, hogy történhetett pont vele ilyen szörnyűség. Végül felajánlotta Alexnek, hogyha van hozzá kedve, aludjon náluk. Nichole és Alex édesanyja is rábólintott a dologra. Elizabeth ezek után úgy döntött, nem szeretne egyedül maradni otthon, így meglátogatta legjobb barátnőjét, Beatrixet.

Késő este volt, mikor Elizabeth hazaért. Barátnője férje felajánlotta, hogy hazahozza, de nem élt a lehetőséggel, mivel csak pár saroknyira laknak egymástól. Miuután nagy nehezen kihalászta a kapukulcsot táskájából, egy levélre lett figyelmes a postaládájukban. Meghökkenve nyitotta föl a ládát. A borítékon nem volt se feladó, se címzett. Igazán kíváncsi volt, hogy ki az, aki még annyival sem tiszteli meg, hogy egy feladónevet írjon rá. Ám mikor elolvasta a levél tartalmát, azon nyomban világossá vált előtte, hogy miért nem akarta az illető felfedni kilétét: **TE LESZEL A KÖVETKEZŐ!!!**

Alex, mikor másnap hazatért, nem tudta hova tenni a hátborzongató levelet. Elizabethtel egyetemben ő is csak annyit tudott, hogy a gyilkos még mindig szabadon jár-kél, és ha nagyon akarja, így vagy úgy, de el fogja kapni azt, akit akar, akárhol vannak. De kit? Ki lesz a következő áldozat?

Pár nappal később Alex osztályfőnöki óráján a tanárnő, Mrs. Noel bejelentette, hogy rendkívüli szülői értekezletet tartanak aznap este tizennyolc órától.

Az értekezlet rendben lezajlott, eltekintve a siralmasan alacsony szülői létszámtól. Alex és Elizabeth számára azonban még nem ért véget, ugyanis a tanárnő elha-

tározta, kiselőadást tart a nőnek fia utóbbi időben produkált gyenge jegyeiről. A tanárnő látta, hogy Elizabethet rosszulletet kerülgeti, így gondolta, hoz neki egy pohár vizet, ezért kiment a teremből.

Egyszer csak, hallják, hogy nyílik az ajtó. Legnagyobb megdöbbenésükre azonban nem az osztályfőnök állt ott, hanem a portás, Michael Gindler.

– Jó estét, Mr. Gindler! – köszönt neki Alex. – Nem tudja, merre jár Mrs. Noel? Már vagy negyed órája hozza azt a pohár vizet.

Néma csend, mire megszólal a portás.

– A tanárnő nem jön vissza.

Alex értetlenül meredt az anyjára, majd a portásra.

– Ezt meg hogy érti?

– Úgy ahogy mondom! – oktávval feljebb vitte hangját. – De ne aggódjanak, bőven van miről beszélünk. – mondta most már higgadtan, ugyanakkor egy rémisztő mosollyal színezve.

Aztán fogta, és kulcsra zárta az ajtót.

Mielőtt bárki is megszólalt volna, Mr. Gindler elindult feléjük, majd mikor elég közel volt, megállt, és a következőt mondta:

– Szervusz, Liz. Már meg sem ismersz? – tette fel a kérdést Elizabethre vigyorogva, mint akinek totál elmentek otthonról.

Alex köpni nyelni nem tudott.

– Mi folyik itt? Ti... te ismered Mr. Gindlert? – kérdezte Alex.

– Dehogysis, soha életemben nem láttam. – Nem is felháborodott, inkább meglepett volt. – Bizonyára összekever valakivel, uram.

A portás erre nem felelt, helyette felhúzta az inge ujját, a bal alsó karját Elizabeth elé tette. A felismerés úgy érte az asszonyt, mintha egy vödör hideg vizet öntöttek volna a nyakába. A légzése szaporább lett, a szíve hevesen vert. A tetoválást, ami a férfi karját díszítette, nagyon is jól ismerte: egy szív, benne egy E, és egy M betű. E, mint Elizabeth, és M, mint Michael.

– Én is örülök, hogy újra láthatlak, drágám – mondta, miután elégedetten konstatálta, hogy az előtte ülő nő megvilágosodott.

– Ho-hogy kerülsz te ide? – A nőt még mindig a sokk hatása bénította.

– Ó, tudod te azt nagyon jól. – Leült velük szembe a tanári asztalhoz, oda, ahol nemrég Mrs. Noel ült.

– Anya, kérlek, mondd már meg, hogy mi ez az egész? Honnan a csudából ismeritek egymást a PORTÁSSAL? És, miért hív „drágámnak”? – szólalt meg Alex.

Mr. Gindler láthatóan élvezte a helyzetet.

– Liz? A fiad kérdezett valamit.

Elizabeth egy nagy levegőt vett, majd kinyögte:

– Ő a volt férjem.

Mr. Gindler felhorkant, és nevetve csóválta a fejét.

– A másik felét lehagytad. – A tekintete Alexre szegeződött. – Az apád vagyok, Alex.

Nem akart hinni a fülének. Testének minden részében megdermedve ült a széken. Nem tudta, hogy ezt most komolyan vegye, vagy a portásnak tényleg segítségre van szüksége. Köztudott, hogy a felesége elhagyta őt, lelépett titokban a fiával együtt. Mindez 18 évvel ezelőtt történt, és azóta semmi hír felőlük. Előszeretettel untatta az unatkozó fiatalokat történeteivel. Na de ez. Ez nem lehetett igaz. Agyára mehetett az örökös sóvárgás, és a magány. De a tetoválás a karján, és az anyja vallomása mégis arra engedte következtetni, hogy mégsem annyira bolond ez a férfi... Akkor sem, ez kizárt, KIZÁRT!!

Ám, sajnos ez nem csak egy rossz vicc volt. Mr. Gindler valójában Elizabeth volt férje volt, ez a része igaz. Viszont amit ezután hallott, minden képzeletét felülmúlta.

Anyja megtörtén valotta be nekik, hogy Simon Withacker volt az, aki segített neki és fiának megszökni az iszákos férfi elől. Eltervezték, hogy együtt maradnak, és közösen nevelik fel a gyermeket. Ám egy szerencsétlen tragédia ismét közbeszólt. A kislfiút baleset érte, és belefutott egy medencébe. A rendőrség sosem tudta meg. Sok idő kellett, míg kiheverték, végül évekkel később egy árvaházban Elizabeth talált egy kislfiút, aki szakasztott mása volt az ő egykori gyermekének. Ez a kislfiú volt Alex.

Alexben ezekben a percekben egy világ omlott össze éppen. Nem elég, hogy egy erőszakos piás az apja, még az is kiderült, ő nem volt más, mint egy pótlék, egy utánzat. Fogalma sem volt, igazából mit érez, de jelen pillanatban megvetette mindkét felnőttest. Gindler, aki szó nélkül hallgatta végig a történetet, most szólalt meg hosszú percek után először.

– Hagytad meghalni a fiamat, te rohadt kurva? – kérdezte lassan, jó erős szüneteket hagyva a szavak között. Dúlt benne a harag, és a gyűlölet.

– Baleset volt, én, én...én nem akartam. Esküszöm, hogy nem... – mondta egyre csak zokogva, két kezét összetartva próbálta védeni magát.

Gindler szó nélkül odament Elizabethhez, megragadta a haját, mire teljes erőből a falhoz verte a nőt. Ezután rugdosni kezdte, és csak azt hajtogatta: „Megöllek, érted?! MEGÖLLEK!!!”

Elizabeth ismét egykori házasságában találta magát. Az iszákos férjjel, aki könnyörtelenül rugdalja a földön fekvő védtelen asszonyt. Végül Alex vetett véget az erőszakos férfi ámokfutásának egy padban talált baseballütő segítségével mért erős ütéssel Gindler fejére. Elizabethet törött bordája és vérző orra tartotta vissza attól, hogy elveszítse az eszméletét. Emellett a szája, és a szemöldöke is felrepedt, mozdulni alig tudott a fájdalomtól.

– Nyugodj meg anya, nincs semmi baj – magyarázta Alex Elizabeth majdnem élettelen szemeibe. – Már hívtam egy mentőt, mindjárt itt lesznek.

A mentő és velük együtt a rendőrség gyorsan kiért. Elizabethet összeverve, törött bordáival vitték el az orvosok.

A halott Gindlerrel kapcsolatban minden jel arra utalt, hogy önvédelem volt az egész. Elizabeth az egykori portás felesége volt, ám mivel az asszony nem bírta párja alkoholista életvitelét, ráadásul többször megverte, ezért elhagyta őt a fiával együtt. Viszont a magányos férj nem tudta túltenni magát a szakításon, ezért először

szerencsétlen Simonon állt bosszút, most pedig minden bizonnyal Elizabethet szeretne volna kivonni a forgalomból, hogy visszakaphassa régen látott fiát. A megtört Alex szinte majdnem a teljes igazságot mesélte el, néhol megkreálva, elhallgatva néhány információt. Mindezek mellett megtalálták a leütött és megkötözött Mrs. Noelt is a női mosdóban. A kötélén talált ujjlenyomatok egyértelműek voltak.

Alex az iskola kapujában állt, és nézte, amint a félholtra vert Elizabethet viszi a kocsí, közben elgondolkodott. Ott állva a hideg, esős estében teljesen egyedül érezte magát. Hiába volt ott az anyja (illetve az a nő, akit eddig annak hitt) maximálisan elhalványult számára, mint ember. Annyit azért mégis érzett az iránt a nő iránt, aki felnevelte, ételt és italt adott neki, hiszen nem volt képes rendőrkézre adni. Annak ellenére, hogy véget ért ez a rémálom, most még nagyobb kihívással kellett szembenéznie: a kegyetlen valósággal. Mert amit Alex eddig valósnak hitt, kiderült, csak illúzió volt, és hogy nem is tudja, kicsoda valójában. Vagyis de, egy szerencsétlen árva, akit csak azért fogadtak be, mert pótolni kívántak vele egy elvesztett gyermeket. Akárhogy is legyen, az idő talán egyszer képes lesz majd begyógyítani a fájó sebeket, és elfeledtetni a nemrég átélt szörnyűségeket.

Az idő. Ami végre kitűnő tükörképet ad a jelen borzalmairól, és nem utolsó sorban a kilátástalan jövőről.